



**A Kúria
mint másodfokú bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kf.VII.45.065/2021/6.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Katalin
a tanács elnöke, előadó bíró
Dr. Magyarfalvi Katalin
bíró
Dr. Bérces Nóra
bíró

A felperes: felperes neve
(Á: felperes címe;
I: felperes címe1)

A felperes képviselője: Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete
(címe;
dr. Balázs Ildikó jogtanácsos)

Az alperes: Készenléti Rendőrség
(alperes címe)

Az alperes képviselője: Mucsiné dr. Nagy Ágnes kamarai jogtanácsos

A per tárgya: illetmény különbözet megfizetése

A fellebbezési kérelmet benyújtó fél: alperes

A fellebbezéssel érintett jogerős határozat:

Szegedi Törvényszék 9.K.700.582/2021/7.

Rendelkező rész

A Kúria a Szegedi Törvényszék 9.K.700.582/2021/7. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 22.553 (huszonkettőezer-ötszázötvenhárom) forint fellebbezési eljárási illeték a magyar állam terhén marad.

Az ítélet ellen további perorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

Tényállás

[1] A felperes az alperes ... állományában teljesített szolgálatot, vezényléses szolgálati időrendben. A szolgálati helye a ...1 szám alatti laktanya volt. 2015 szeptemberében az államhatár déli szakaszán kialakult migrációs válsághelyzethez kapcsolódóan határmenti szolgálati feladatokat teljesített Csongrád megyében, Szeged, ...3, ...4, ...5 és ...6 területén.

[2] Az alperes a felperes által 2015. szeptember 13. és szeptember 30. között teljesített, a Magyar Köztársaság Rendőrségének Csapatszolgálati Szabályzata kiadásáról szóló 11/1998. (IV. 23.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) szerinti készenléti szolgálat idejét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 141. § (1) bekezdése szerinti készenlétre járó díjazás megfizetésével ellentételezte.

[3] A felperes részére előjárója a fent megjelölt időszakban a kiskunhalasi laktanyában készenléti szolgálatot rendelt el, amelynek ideje alatt a felperes az alperes rendelkezésére állt, pihenő idejét is töltötte. A felperes a kiskunhalasi laktanyából kiindulva határmenti szolgálati feladatokat teljesített, majd a szolgálat teljesítése után oda tért vissza, amely helyről a két szolgálatteljesítés között nem távozhatott el, a váratlanul elrendelt szolgálat teljesítése érdekében készen kellett állnia.

[4] A felperes szolgálati panaszát, amelyben a fenti időszakra kifizetett készenléti pótlék és a túlszolgálatra járó távolléti díj különbözetének megfizetését kérte, mert – álláspontja szerint – a készenléti szolgálat ellátását az alperes a Hszt. 141. § (1) bekezdésével ellentétesen díjazta készenléti pótlékkal túlszolgálatra járó díjazás helyett, az alperes elutasította.

Kereseti kérelem és védírat

[5] A felperes keresetében kérte az alperes kötelezését a 2015. szeptember 13. napjától 2015. szeptember 23. napjáig terjedő időre a csapatszolgálati században teljesített szolgálata tekintetében a már megfizetett készenléti pótlék és a túlszolgálati órákra járó távolléti díj különbözetéből adódó 281.608 forint illetmény különbözet és kamatai megfizetésére. Fenntartotta a szolgálati panaszában előadottakat, kiemelve, hogy álláspontja szerint a készenlét elrendelése nem volt szabályszerű, annak törvényi feltételei nem álltak fenn, ezért erre az időtartamra a túlszolgálatért járó ellentételezést kellett volna a részére számfejtetni. A felperes hivatkozott a munkaidőszervezés egyes szempontjairól szóló 2003. november 4-ei, 2003/88/EK Európai Parlamenti és Tanácsi Irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 2. cikk 1. és

2. pontja rendelkezéseire, amelyek a munkaidő és a pihenőidő fogalmát határozzák meg, és amelyek értelmében a felperes által megjelölt időtartam munkaidőnek minősül, egyezően az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) a C-518/15. számú ügyben kifejtett álláspontjával.

[6] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte a szolgálati panaszt elutasító határozatában foglalt jogi érvei fenntartásával. Álláspontja szerint a Hszt. 141. § (1) bekezdésében rögzített készenlét fogalma alapján készenlét esetén a szolgálati előjáró egy bizonyos, a szolgálati helyen kívül eső helyen tartózkodásra kötelezheti a hivatásos állomány tagjait, ahonnan szolgálatra feladatra bármikor igénybevehetőek. A Hszt. nem rendelkezik arról, hogy a készenlét idején a hivatásos állomány maga választhatná meg tartózkodási helyét. Hivatkozott a Kúria EBH 2015.M.35. számú elvi határozatában, valamint az Mfv.II.10.132/2018/7. számú ítéletében foglaltakra. Előadta, hogy arra vonatkozóan peradat nem merült fel, hogy a felperes a peresített időszakban szolgálati idején kívüli időben ténylegesen munkát végzett volna. A felperes szolgálatteljesítési helye az államhatár volt, amely nem azonos azzal a körlettel, ahol a szolgálati idején kívüli készenlét idejét töltötte. A felperes nem végzett beosztásától eltérő feladatot a peresített időszakban, csupán a csapatszolgálati század tagjaként biztosította a csapaterő, mint rendőrségi kényszerítőeszköz alkalmazásának lehetőségét.

[7] Hivatkozott arra is az alperes, hogy az Irányelv alkalmazása tekintetében a munkavállaló munkahelyi biztonságának és egészségvédelmének javítását ösztönző intézkedések bevezetéséről szóló 1989. június 12-ei, 89/391/EGK tanácsi irányelv (a továbbiakban: Tanácsi Irányelv) értelmében az Irányelv nem vonatkozik bizonyos közszolgálati tevékenységekre, mint amilyen a fegyveres erők, a rendőrség, a polgári védelmi szolgálatok tekintettel az abban foglalt szigorúbb és/vagy konkrétabb rendelkezésekre.

[8] A Kúria a Kfv.VII.37.016/2021/6. számú végzésével a Fővárosi Törvényszék 4.Kf.650.211/2020/3. számú ítéletét, amelyben helybenhagyta a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.K.27.828/2018/14. számú – a felperes keresetét elutasító – ítéletét, az elsőfokú ítéletre is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az ügyben eljáró elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította. A Kúria az új eljárásra előírta az elsőfokú bíróság számára, hogy tisztázza a kereseti kérelmet összecszerűségében, valamint a kereseti kérelem jogalapja körében a Kúria végzésében írt iránymutatás figyelembevételével hozza meg érdemi döntését.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a Hszt. 2. § 28. pontja, 102. § (1) bekezdés a) pontja, 139. § (1) bekezdése, 141. § (1) bekezdése, 161. § (1) bekezdés d) pontja alkalmazásával kötelezte az alperest 281.918 forint és kamatai felperes javára történő megfizetésére. Megállapította, hogy a felperes „2015. szeptember 14. napjától szeptember 25. napjáig” terjedő időszakra vonatkozó szolgálattervezet adatai szerint a készenlétet a heti szolgálatteljesítési időn felül teljesítette. A Hszt. alkalmazásában a szolgálatteljesítési időn túl, valamint a munkaszüneti és pihenőnapon teljesített szolgálat díjazása a túlszolgálat szabályai szerint történik. A felperesnek 155 órára járó távolléti díjból (291.710 forint) levonva a 102 órára az alperes által megfizetett (9.792 forint) készenléti díj összeget, 281.918 forint a felperest megillető illetmény különbözet. A felek az összecszerűségre vonatkozóan egyező nyilatkozatot tettek.

[10] Az elsőfokon eljáró bíróság a Kúria végzésében foglalt iránymutatásra tekintettel – a végzés [44] bekezdésében foglaltakkal egyezően – megállapította, hogy munkaidőnek nem csak a tényleges feladatteljesítési időszak tekintendő, hanem az az időszak is, amelyben a hivatásos állomány tagja előjárója parancsának teljesítésére rendelkezésre áll, azaz szolgálatot teljesít, ezért nincs jelentősége annak, hogy a szolgálatteljesítési időn felül teljesített készenlét alapján sor került-e tényleges munkavégzésre, mivel a rendelkezésre állással töltött idő is szolgálatnak, a jelen esetben pedig – a heti szolgálatteljesítési idő túllépése miatt – túlszolgálatnak minősül, amelyért a túlszolgálatra előírt díjazás jár.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[11] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte a Kúria Kfv.VII.37.016/2021/6. számú végzése indoklásában a jogalap körében kifejtetteket vitatva.

[12] Érvelése szerint pusztán a készenléttel érintett időszak eltöltésének helye és a szolgálatteljesítési hely egybeesése alapján nem minősülhet készenlétnak a vitatott időszak. Az elsőfokú bíróság helytelenül értelmezte a Hszt. 102. § rendelkezését és az Alaptörvény 28. cikkét figyelmen kívül hagyva, nem kellő súllyal értékelte, hogy a felperes jogviszonya a Hszt. 13. § (1) és (4) bekezdése alapján „különleges közszolgálati jogviszony”. A hivatásos állomány tagja a szolgálati viszony létesítésekor vállalja, hogy a törvényben meghatározott feltételekkel, a szolgálati érdeknek megfelelően a rendvédelmi szerv bármely szervezeti egységénél kötelezhető szolgálatteljesítésre, vagy – beleegyezésével – az e törvényben meghatározott más szervezetenél szolgálatteljesítésre. A szolgálatteljesítési hely meghatározásakor a hivatásos állomány tagjának méltányolható érdekeit lehetőség szerint figyelembe kell venni.

[13] Az alperes álláspontja szerint a perrel érintett időszakban a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzetben kellett szolgálati feladatot ellátni az érintett határterületeken. Az elsőfokú bíróság jogi, illetve logikai érvelése alapján a vitatott időszakban az alperes által meghatározott feladatellátás abban az esetben minősült volna készenlétnak és teljesült volna a Hszt. 141. §-ában írt konjunktív feltételek, ha a felperes a szolgálatellátás során a szolgálatellátással nem érintett készenlét idejében nem az egyébként szolgálati helynek is kijelölt laktanyában tartózkodik. Az alperes megfelelően járt el, amikor a perbeli határszakaszra irányított rendőri állomány tekintetében a szolgálati feladattal közvetlenül nem érintett időszakban biztosította a rendőri erő elszállásolását. Amennyiben az elsőfokú bíróság a Hszt. 141. § sérelmét a szolgálati hely és a készenlét eltöltésére szolgáló hely egybeesésében látta, akkor a per során fel kellett volna tárnia és az ítéletben részletesen ki kellett volna fejtenie, hogy milyen egyéb lehetőségek álltak volna a felperes rendelkezésére a szolgálatteljesítéssel nem érintett készenlét megfelelő eltöltésére.

[14] Az elsőfokú bíróság a Hszt. 102. §-át tévesen értelmezte, amikor figyelmen kívül hagyta, hogy az a szolgálatteljesítést meghatározó szabályok között szerepel általános iránymutatásként. A jogszabályhely konjunktív felsorolást tartalmaz. A Hszt. helyes értelmezése szerint szolgálatteljesítésnek az minősül, amikor a hivatásos állomány tagja előírt helyen, előírt időben, szolgálatképes állapotban megjelenik, ezt az állapotot a szolgálatteljesítés alatt fenntartja, feladatát teljesíti és e célból rendelkezésre áll. A Hszt.

készenlétre vonatkozó 141. § (1) és (2) bekezdése a Hszt. 102. §-ától eltérő szabályokat tartalmaz. Jogszabálysértő az elsőfokú bíróság ezzel ellentétes és kiterjesztő értelmezése.

[15] Az alperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az Irányelv rendelkezéseit és az azt értelmező EUB által hozott ítéleteket és a C-437/05. számú ítéletben (...7 ügy) kifejtetteket. Az alperes hangsúlyozta, hogy az Irányelv nem a munkáért járó díjazást szabályozza, célja nem a munkáért fizetendő díj mértékének meghatározása. Téves az a bírói értelmezés, amely úgy ítéli meg, hogy a hivatkozott Irányelv 2. cikk 1. és 2. pontja alapján a munkaidő megítélése tekintetében a munkaadónak vagy éppen az államnak ne lenne differenciálási lehetősége a munkabér vonatkozásában és a munkaadó mozgási szabadsága csak és kizárólag arra korlátozódna, hogy egy adott időszakot pihenőidőnek számol el vagy munkaidőnek tekint. Az Irányelv rendelkezéseiből mindössze az vezethető le, hogy az alperes nem tekintheti a készenléttel érintett időszakot pihenőidőnek. Az, hogy az alperes az ilyen jellegű munkáért, azaz a készenlét időtartamára mennyi munkabért köteles fizetni, az Irányelv rendelkezéseiből nem vezethető le.

[16] Az alperes az EUB C-437/05. számú ítéletéből kiemelte, hogy „a 93/104. és a 2003/88. irányelvekkel (...) nem ellentétes annak a tagállami szabályozásnak az alkalmazása, amely a munkavállaló díjazása céljából és az általa a munkahelyén ellátott ügylet tekintetében eltérő módon veszi figyelembe azon időtartamokat, amelyek alatt tényleges munkavégzés történt és azokat, amelyek alatt semmilyen tényleges munkát nem végzett a munkavállaló.”

[17] Az alperes álláspontja szerint ebből következően téves az a bírói gyakorlat, amely az Irányelv 2. cikk 1. és 2. pontját úgy értelmezi, hogy a munkaidő csak egyféle lehet, azután csak munkabér vagy túlmunkáért járó díjazás fizethető. Téves az a bírói értelmezés is, amely a Hszt. 102. §-ából arra a következtetésre jut, hogy a rendelkezésre állás önmagában rendes szolgálatteljesítésnek (túlszolgálat teljesítésnek) minősül, és téves az a bírói következtetés is, amely szerint – minden egyéb szempont vizsgálatát mellőzve – azzal, hogy az alperes a saját létesítményében a készenlét idejére szállást és ellátást biztosított a felperes részére kizárta a készenlét elrendelésének lehetőségét.

[18] Az alperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a Hszt., mint a rendőri állomány vonatkozásában a munkajogviszonytól sok tekintetben szigorúbb rendelkezéseket tartalmazó jogszabály, a készenlét vonatkozásában milyen rendelkezéseket tartalmaz, nem vizsgálta, hogy az adott időszakban a déli határmenti feladatok ellátása milyen reagálási képességet kívánt és erre tekintettel a felperes hogyan kívánta volna a déli határszakasz mellett a szállását és az ellátását megoldani, milyen tevékenységet folytatott volna a készenlét ideje alatt.

[19] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira figyelemmel. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, a bizonyítékokat a jogszabályoknak megfelelően, okszerűen értékelte, a Kúria Kfv.VII.37.016/2021/6. számú végzésében foglaltakat figyelembe vette. Az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait, azok megismétlése nélkül fenntartotta.

[20] A felperes érvelése szerint az alperes a Hszt. 141. §-ának rendelkezéseit saját érdekének megfelelően próbálja félremagyarázni, figyelmen kívül hagyva a Kúria a Kfv.VII.37.016/2021/6. számú végzése [42] pontjában rögzített szempontokat. Kifogásolta, hogy az alperes az elsőfokú ítéletben nem szereplő megállapításokat vitatott fellebbezésében.

[21] Az alperes nem vette figyelembe a Hszt. 102. §-ával kapcsolatos érvelése körében, A jogszabályszerkesztésről szóló 61/2009. (XII. 14.) IRM rendelet 46. § (1) bekezdése kogens rendelkezéseit a felsorolással kapcsolatban.

[22] Az alperes által levezetett érvelés ellentétes az Irányelvben foglaltakkal, valamint az ahhoz kapcsolódó EUB gyakorlattal is.

[23] A felperes álláspontja szerint az alperes fellebbezésének III. pontjában foglaltakkal szemben sem az elsőfokú bíróság, sem a kialakult bírói gyakorlat nem az Irányelvből, hanem a Hszt-ből vezeti le a túlszolgálati díjra jogosultságot, azaz a hazai jogszabályt az Irányelv rendelkezéseivel együtt értelmezi. Az alperes kifogásait és a jogalap tekintetében eltérő jogi álláspontját érvekkel nem tudta alátámasztani, nem tudta megindokolni, hogy a Kúria végzésében szereplő iránymutatástól, a többi azonos tényállású ügyben keletkezett precedensképes határozatban foglaltaktól, valamint a jogkérdésben kialakult bírói gyakorlattól jogértelmezés alapján kellett volna az elsőfokú bíróságnak eltérnie.

A Kúria döntése és jogi indokai

[24] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[25] A Kúria mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy a fellebbezéssel érintett ítéletet az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban hozta. A megismételt eljárásra a Kúria a Kfv.VII.37.016/2021/6. számú végzésében előírta az elsőfokú bíróság számára a kereseti kérelem jogalapja körében a Kúria végzésében írt iránymutatás figyelembevételével az érdemi döntés meghozatalát és a kereseti kérelem összecszerűségének tisztázását.

[26] Az elsőfokon eljáró bíróság a kereseti kérelmet összecszerűségében tisztázta; ebben a körben a felek egyező nyilatkozatot tettek. Az elsőfokú ítéletet összecszerűségében az alperes fellebbezésében nem sérelmezte, hanem a Kúria Kfv.VII.37.016/2021/6. számú végzésében, a jogalap körében tett megállapításait vitatta.

[27] Az elsőfokú bíróság ítélete [50] pontjában rögzítette a jogalap körében tett megállapításait, amelyeket a Hszt. 2. § 28. pontjára, 102. § (1) bekezdés a) pontjára, 139. § (1) bekezdésére és 141. §-ára alapított. Az elsőfokú bíróság határozata a rá nézve kötelező iránymutatásnak megfelel. A Kúria Kfv.VII.37.016/2021/6. számú végzése indokolásába foglaltak, az azonos tárgyban folyamatban volt Kf.VII.39.750/2020., Kf.VII.40.260/2020. és Kfv.VII.38.066/2020. számú ügyekben tett megállapításokat az EK irányelv 2. cikk 1., 2. pontjai, az EGK irányelv 2. cikk (2) bekezdése, a Hszt. 141. §-a és az EUB ítélet értelmezése körében kifejtett érvekkel együtt a jelen eljárásban is irányadók, azokat a Kúria megismételni nem kívánja.

[28] A Kúria a fellebbezésben előadottak alapján nem látott indokot a korábbi, fentebb jelzett határozataiban jogkérdésben kifejtett érveitől való eltérésre. Nem szolgáltat alapot arra az alperes által hivatkozott EUB C-437/05. számú (...7 ügy) ítéletben foglaltak sem, tekintettel arra, hogy annak tényállása és az alkalmazandó nemzeti jogszabály eltérő a jelen perben vizsgálandó jogszabályoktól és tényállástól. A ...7 ügyben az EUB a munkaidőszervezés egyes szempontjairól szóló 93/104/EK tanácsi irányelvet, valamint az Irányelvet értelmezve kimondta, hogy azokkal ellentétes az a tagállami szabályozás, amely szerint az orvos által ellátott, a munkavégzés helyén fizikai jelenléttel járó ügylet ideje, amely alatt nem végez semmilyen tényleges munkát, nem minősül teljes egészében munkaidőnek az irányelvek értelmében; azokkal nem ellentétes az a tagállami szabályozás, amely a munkavállaló díjazása céljából és az általa a munkahelyén ellátott ügylet tekintetében eltérő módon veszi figyelembe azon időtartamokat, amelyek alatt ténylegesen munkavégzés történt és azokat, amelyek alatt semmilyen tényleges munkát nem végzett a munkavállaló, amennyiben az ilyen rendszer teljesen biztosítja a munkavállalónak az említett

irányelvek által utóbbiak egészségének és biztonságának hatékony védelme érdekében biztosított jogok hatékony érvényesülését.

[29] Az ügy tárgya ...7 és a munkáltatója, a kórház közötti jogvita, amelyben a munkaidő fogalmának a 93/104/EK Irányelv és az Irányelvek szerint az orvos által a kórházban biztosított ügyelet tekintetében történő meghatározása, valamint az annak alapján járó díjazás. E körben az EUB a Cseh Köztársaságban hatályos tagállami törvényekből, valamint az Irányelvek rendelkezéseiből indult ki. ...7 kérte kimondani, hogy az azonos, a kórházban való fizikai jelenléttel ellátott ügyeletének az időtartama akkor is teljes egészében munkaidőnek számít a 93/104. irányelv értelmében, ha az orvos szabadon pihenhet a munkahelyén azon időtartamok alatt, amikor nem veszik igénybe a szolgáltatást. Az irányelvnek megfelelően oly módon jár díjazás erre az időre is, mintha ezt az időt ténylegesen munkában töltötte volna. Az EUB-nak abban a kérdésben kellett döntenie – figyelemmel a Jaeger ügyben hozott ítéletre is –, hogy munkavégzésnek tekintendő-e az orvos által a munkahelyén ellátott ügyelet során a kórházban munkára várva töltött idő. Az EUB a Dallas és társai ügyben hozott C-14/04. számú ítéletét is figyelembe véve arra a következtetésre jutott, hogy a munkavállaló által, a munkáltató létesítményében való fizikai jelenlétével járó ügyelet idejét teljes egészében a 93/104. irányelv értelmében vett munkaidőnek kell tekinteni, függetlenül a munkavállaló által az ügyelet alatt ténylegesen elvégzett munkától. Az a tény, hogy az ügyelet bizonyos tevékenység nélküli időszakot foglal magában, ebben az összefüggésben semmilyen jelentőséggel nem rendelkezik. A döntő tényező ugyanis annak megítélése tekintetében, hogy a munkaidő fogalmának jellemzői együtt vannak-e, a munkavállaló által a tényleges munkavégzés helyén ellátott ügyelet esetében az a tény, hogy kötelesek fizikailag jelen lenni a munkáltató által meghatározott helyen, ez utóbbi rendelkezésére állni és szükség esetén azonnal képesnek kell lenni megfelelő szolgáltatás nyújtásra. Az orvos által a munkahelyén ellátott ügyelet keretében azon időtartamoknak, amelyek alatt az elvégzendő tényleges munkára vár, teljes egészében munkaidőnek és adott esetben a hivatkozott irányelvek értelmében túlmunkának kell minősülniük a munkavállalók munka- és pihenőidejére vonatkozóan az ezen irányelvek által előírt és a munkavállalók biztonságának és egészségének hatékony védelmére irányuló minimum követelmények betartásának biztosítása érdekében. Mindezek alapján a hivatkozott irányelvekkel nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás alkalmazása, amely a munkavállaló díjazása céljából és az általa a munkahelyén ellátott ügyelet tekintetében eltérő módon veszi figyelembe azon időtartamokat, amelyek alatt tényleges munkavégzés történt és azokat, amelyek alatt semmilyen tényleges munkát nem végzett a munkavállaló, amennyiben az ilyen rendszer teljes mértékben biztosítja a munkavállalóknak az említett irányelvek által utóbbiak egészségének és biztonságának hatékony védelme érdekében biztosított jogok hatékony érvényesülését.

[30] Az EUB ...7 ügyben hozott ítélete arra a kérdésre adott választ, hogy az ügyeleti idő tényleges munkavégzés hiányában is munkaidőnek minősül-e. A jelen perben azt kellett elbírálni, hogy közösségi és a nemzeti jog szabályainak összevetésével megállapítható-e, hogy a meghatározott helyen eltöltött idő, munkaidőnek minősül-e és amely időre a felperes túlmunka díjra jogosult tényleges munkavégzés hiányában is. A Hszt. ügyeletről nem, csak a készenlét elrendeléséről és díjazásáról rendelkezik.

[31] Mindezekre figyelemmel a Kúria – a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával – az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A döntés elvi tartalma

[32] *Amennyiben a hivatásos állományú készenlét alatt nem volt abban a helyzetben, hogy pihenőidejével szabadon rendelkezzen, függetlenül attól, hogy sor került-e tényleges munkavégzésre, a rendelkezésre állással töltött idő túlszolgálatnak minősül.*

Záró rész

[33] A felperes másodfokú eljárásban felmerült költségét a pervesztes alperes a Kp. 35. § útján alkalmazandó polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja, 4/A. § (1) bekezdése, 3. § (5) bekezdése alapján köteles megfizetni.

[34] Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes költségmentesség illeti meg, ezért a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam terhén marad.

[35] A Kúria ítélete ellen sem fellebbezésnek, sem felülvizsgálatnak nincs helye [Kp. 99. § (1) bekezdés, 116. § d) pont].

[36] A Kúria a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 71. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2022. szeptember 6.

Dr. Farkas Katalin s. k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s. k. bíró, Dr. Bérces Nóra s. k. bíró